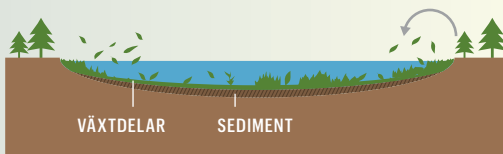

DIKET FRIGÖR MOSSENS GAMLA KOLLAGER

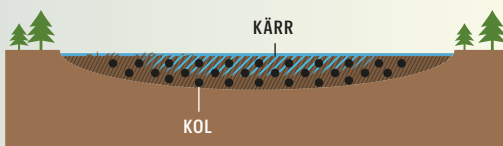
1

Döda växter och djur samlas på botten av en grund sjö så att den blir ännu grundare.

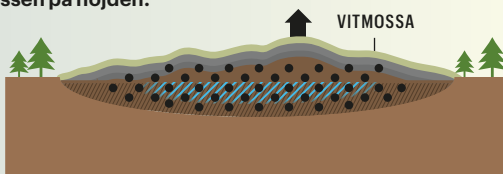
2

Sedimentlagren på botten gör att sjön så småningom blir ett kärr, där vitmossa kan få fäste. Kol lagras i sediment och mossa.

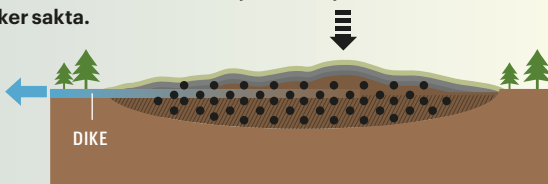
3

Vitmossan växer uppåt men dör i sina nedre delar. De undre lagren av vitmossa trycks samman men bryts inte ner eftersom det råder syrebrist i den blöta mossen, där luften inte kommer åt. Sakta växer mossen på höjden.

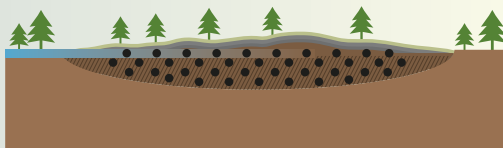
4

Några tusen år senare. Människor vill odla upp marken och gräver ett dike för att torrlägga mossen. När luftens syre kommer åt vitmosstorven börjar den brytas ner och mossen sjunker sakta.

5

Skog planteras på den torrlagda mossen. Diket och de växande träden fortsätter att torrlägga och torven bryts ner mer och mer. Kol som lagrats under tusentals år frigörs.

6

Skogen tar upp koldioxid när den växer, men en betydligt större mängd koldioxid frigörs när torven bryts ner. I ett område som Skogaryd blir utsläppet från torvmarken 10–15 ton koldioxid per hektar och år.

